

?Agreujats recents

En aquesta societat del malestar en què ara ens toca viure, ha arribat un moment on per sentir-te algú sembla que has de declarar-te agreujat per alguna cosa. Si no et sents víctima de res és com si no comptessis. Després, el que passa en realitat és similar al panorama amb què es troben els sanitaris quan hi ha hagut un accident o ha ocorregut una catàstrofe: els que més es queixen són els ferits més lleus; els que estan greus de debò, pobres, aquells ni criden ni es mouen. Els marginats de sempre, els exclosos, els que amb prou feines subsisteixen i viuen una vida de penúries, ni reclamen ni es fan la víctima. Intenten sobreviure com poden, en un silenci absolut. Els altres, els que als ulls dels que les passen putes de debò, viuen una vida envejable, aquells s'inventen algun nom o algunes sigles per remarcar la injustícia que la societat comet amb ells, munten una associació i criden als quatre vents que se senten *invisibilitzats*, que és la paraula idiota de moda, on tot hi cap. Un cop s'han fet veure prou per adquirir l'estatus de víctimes i han trobat algú que munti una obra de teatre o faci qualsevol cosa per «donar-los visibilitat», llavors, a la més mínima, te'ls pots veure a les portes de l'ajuntament o de la Generalitat, reclamant un local i una subvenció. I a veure qui és el maco que no els fa cas.

Deixant de banda les associacions d'afectats de debò per alguna causa, ja siguin de dones maltractades, de pacients de malalties rares o de víctimes d'abusos sexuals per part de l'Església, per posar només tres exemples de persones amb raons de pes per reclamar, el nombre de gent queixosa pels motius més absurds que ens puguem imaginar no para de créixer. L'últim que acabo de veure a la premsa és el dels que viuen sols, la majoria perquè així ho han decidit. Homes i dones que a l'hora de lligar es fan dir *singles* i a l'hora de reclamar, *famílies monoparentals*. Es queixen argumentant que la casa, el menjar i la declaració de renda els sortirien fins a un 25 % més econòmics si convisquessin en parella i denunciessin -es fort, eh!- que se senten discriminats. Doncs que renunciïn a viure una vida alegre, que aguantin a qui sigui i que deixin de tocar els ous.